

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 570/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou BB Consensus, s. r. o., Kollárovo námestie 9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Bizub, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 Cbi 9/2013 z 19. októbra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 7/2016 z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Cbi 9/2013 z 19. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok súdu prvej

inštancie“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 7/2016 z 28. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala určenia pravosti pohľadávky v sume 21 981,24 € proti žalovanému. Okresný súd v označenej veci rozhodol napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie tak, že návrh sťažovateľky zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť s označenými rozhodnutiami všeobecných súdov v jej veci. Tvrdí, že napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu sú vecne nesprávne. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za tzv. „*nulitné rozhodnutie*“ a to z dôvodu, že v čase rozhodovania o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo začaté konkurzné konanie proti žalovanému.

K včasnosti podania svojej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol „*v písomnom vyhotovení doručené právnemu zástupcovi sťažovateľa v roku 2016 avšak predpokladal, že v dôsledku jeho listu z 1.8.2016 nevyznačí Okresný súd Bratislava I právoplatnosť na svoje prvostupňové rozhodnutie... až na pojednávaní v inej právnej veci predložil právny zástupca... svoje písomné stanovisko... že napádané rozhodnutie súdu 1. stupňa je právoplatné... pričom dňa 30.5.2017 štúdiom spisu zistil, že naozaj na predmetnom rozhodnutí je vyznačená právoplatnosť*“. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka je toho názoru, že „*lehota na podanie ústavnej sťažnosti teda uplynie najskôr 17.7. resp. 30.7.2017*“.

V závere sťažnosti sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a napadnutým rozsudkom krajského súdu, označené rozhodnutia

všeobecných súdov zrušil, priznal jej finančné zadostučinenie v sume 3 300 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnutý rozsudok krajského súdu bol podľa vyjadrenia samotnej sťažovateľky jej právnomu zástupcovi doručený ešte v roku 2016, keď nadobudol aj právoplatnosť, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až 17. júla 2017. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa zjavne dostala do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Nad rámec dôvodov ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sa vyznačuje takými nedostatkami, ktoré by v prípade neexistencie dôvodu oneskorenosti viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a to s poukazom na nesúrodú, zmätočnú a vzájomne si odporujúcu argumentáciu sťažovateľky, ktorá tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne nesprávny, a zároveň tvrdí, že ide o nulité rozhodnutie krajského súdu, ktoré žiada v petite svojej sťažnosti zrušiť.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávneho relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 20 ods.1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016).

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017